

Arrest

nr. 138 242 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2012 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dat is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 07/09/2012 werd ingediend door: om de volgende redenen geweigerd :

□ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Meneer diende een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende dd.07/09/2012. Hij legde de volgende documenten voor in het kader van zijn aanvraag: een Europese ziekteverzekeringskaart geldig tot 31/01/2015, bewijs zorgpolis op naam van een andere verzekeringnemer, enkele rekeningoverzichten, een verwijzing naar de Belgische vreemdelingenwetgeving en enkele (vrijblijvende) aanbevelingen van de Europese commissie aan het Europese parlement en de Raad.*

Betrokkene kan alvast de inschrijving niet genieten als werknemer bij gebrek aan huidige tewerkstelling (artikel 50§2,1° van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981).

Hij komt evenmin in aanmerking voor een inschrijving als werkzoekende. Als werkzoekende dient betrokkene aan te tonen ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen, alsook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken (artikel 50§2, 3° van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981). Geen van deze documenten werd echter voorgelegd.

Uit de voorgelegde stukken kan niet worden opgemaakt of betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene dient als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, volgens art. 50 §2, 4° (KB 08.10.1981), onder andere te bewijzen voldoende en regelmatige inkomsten te hebben. De bestaansmiddelen, bedoeld in art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980, moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt er rekening gehouden met de aard en regelmaat van de inkomsten alsook de persoonlijke situatie van betrokkene (artikel 40§4, tweede lid van de wet van 15/12/1980).

Betrokkene legt weliswaar een overzicht voor van zijn rekening waaruit blijkt dat er op 07/08/2012 eenmalig een bepaalde som werd gestort. Indien betrokkene de intentie zou hebben gewoon te leven van het beschikbare tegoed, dient opgemerkt te worden dat overeenkomstig artikel 40§4, tweede lid van de wet van 15/12/1980 bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening dient gehouden te worden met de aard en regelmaat van de inkomsten. Betrokkene verstrekt hier geen enkele informatie over. Uit welk inkomen hij concreet de profijt rekening spijst, blijkt immers nergens uit het dossier. Hoe vlug betrokkene het concrete spaarbedrag opgebruikt, valt onmogelijk in te schatten, dit is immers afhankelijk van de levensstijl (persoonlijke situatie) van betrokkene. Het enige wat we kunnen vaststellen is dat er in september alleen al reeds 3000 euro werd opgenomen. Meneer verwijst tenslotte naar enkele aanbevelingen van de Europese commissie omtrent de interpretatie van het begrip toereikende bestaansmiddelen. Op te merken valt dat dit enkel aanbevelingen zijn en dat de lidstaten, waaronder België de omzetting van de richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden zelf verantwoordelijk zijn voor de omzetting van de richtlijn in de nationale wetgeving. Deze nationale wetgeving dient als basis bij de beoordeling van zijn dossier en niet de (vrijblijvende) aanbevelingen van de commissie die rekening houdt met een zekere invullingsvrijheid door de lidstaten. Aan de betrokkene wordt derhalve bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 8 van de Richtlijn 2004/38, van de beginselen van behoorlijk bestuur, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt dat de beslissing onredelijk is. Hij verwijst naar de Richtlijn 2004/38 en stelt dat de lidstaten geen vast bedrag van bestaansmiddelen mogen vastleggen. Er moet rekening gehouden worden met de persoonlijke omstandigheden van de Unieburger en de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal gezinsleden ten laste. Er werd geen informatie gevraagd aan verzoeker omtrent zijn kosten of andere relevante aangelegenheden.

Verzoeker verwijst naar de richtlijn 2004/38. Die richtlijn werd echter reeds omgezet naar Belgische wetgeving (Wet van 25 april 2007, B.S. 10 mei 2007). Verzoeker toont niet aan dat die omzetting onzorgvuldig of onvolledig is gebeurd. Het komt niet aan de Raad toe om de bestaande wetgeving te

toetsen aan andere verdragen of wettelijke bepalingen. De Raad controleert de toepassing van de relevante wets- en verdragsbepalingen, maar is niet bevoegd om aan wetsevaluatie te doen.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 40, § 4, 2°, dat luidt:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de storting op 7 augustus 2012 van een eenmalige som. Verzoeker ontkent niet dat op basis van artikel 40, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de aard en de regelmaat van de inkomsten. Voorafgaand aan de beslissing heeft verzoeker hier geen informatie over verstrekt.

Waar verzoeker betoogt dat lidstaten geen vast bedrag van bestaansmiddelen, dat zij als toereikend beschouwen, mogen vaststellen, volstaat de opmerking dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van verzoekers aanvraag een vast bedrag van bestaansmiddelen heeft bepaald.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is.

De bestreden beslissing houdt een antwoord in op een vraag door verzoekende partij gericht aan de overheid. De Dienst Vreemdelingenzaken bestudeerde de aanvraag en evalueerde de aangehaalde elementen om tot de bestreden beslissing te komen.

Tot slot wordt vastgesteld dat de hoorplicht niet geschonden is. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag alle relevante gegevens en documenten kunnen overmaken betreffende zijn financieel-economische situatie.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel stelt verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet is gemotiveerd.

De in uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motiveringsplicht verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de minister of zijn gemachtigde in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording “zo nodig” de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is gegrond.

3. Het beroep wordt verworpen in zoverre gericht tegen de beslissing van 10 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Vernietigd wordt het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring wat betreft de beslissing van 10 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van 10 december 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissing van 10 december 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC